

Iz kapitola 49.

[1] Slyšte mě, ostrovy, daleké národy, dávejte pozor! Hospodin mě povolal z života mateřského; od nitra mé matky připomínal moje jméno. [2] Učinil má ústa ostrým mečem, skryl mě ve stínu své ruky. Udělal ze mne výborný šíp, ukryl mě ve svém toulci. [3] Řekl mi: "Ty jsi můj služebník, Izrael, v tobě se oslavím." [4] Já jsem však řekl: "Nadarmo jsem se namáhal, svou sílu jsem vydal pro nicotný přelud." A přece: U Hospodina je mé právo, můj výdělek u mého Boha. [5] A nyní praví Hospodin, který mě vytvořil jako svého služebníka už v životě matky, abych k němu přivedl Jákoeba nazpět, byť i nebyl shromážděn Izrael. Stal jsem se váženým v Hospodinových očích, můj Bůh je záštita moje. [6] On dále řekl: "Nestačí, abys byl mým služebníkem, který má pozvednout Jákoebovy kmeny a přivést zpátky ty z Izraele, kdo byli ušetřeni; dal jsem tě za světlo pronárodům, abys byl spása má do končin země." [7] Toto praví Hospodin, vykupitel Izraele, jeho Svatý, tomu, který je v opovržení, jehož má kdejaký pronárod v ohavnosti, služebníku vládců: "Spatří tě králové a povstanou, a velmožové se skloní, kvůli Hospodinu, který je věrný, kvůli Svatému Izraele, který tě vyvolil." [8] Toto praví Hospodin: "Odpovím ti v čase přízně, pomohu ti v den spásy, bude tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidu, abys pozvedl zemi a zpustošená dědictví vrátil, [9] abys řekl vězňům: 'Vyjděte', těm, kdo jsou v temnotách: 'Ukažte se!' Při cestách se budou pást a na všech holých návrších naleznou pastvu. [10] Nebudou hladovět ani žíznit, nebude je ubíjet sálající step a sluneční žár, neboť je povede ten, jenž se nad nimi slitovává, a dovede je ke zřídům vod. [11] Na všech svých horách učiním cestu, mé silnice budou vyvýšeny. [12] Hle, jedni přijdou zdaleka, jiní od severu a jiní od moře a jiní ze země Síňanů." [13] Plesejte, nebesa, a jásej, země, ať zvučně plesají hory, vždyť Hospodin potěšil svůj lid, slitoval se nad svými ujařmenými! [14] Sijón říkával: "Hospodin mě opustil, Panovník na mě zapomnul." [15] Cožpak může zapomenout žena na své pacholátko, neslitovat se nad synem vlastního života? I kdyby některé zapomněly, já na tebe nezapomenu. [16] Hle, vyryl jsem si tě do dlaní, tvé hradby mám před sebou stále. [17] Tvoji synové už pospíchají. Ti, kdo tě božili a ničili, od tebe odtáhnou. [18] Rozhlédni se kolem a viz: Tito všichni se shromáždí a přijdou k tobě. Jakože živ jsem já, je výrok Hospodinův, jimi všemi se okrášlíš jako okrasou, ozdobíš se jimi jako nevěsta. [19] Tvé trosky a tvá zpustošená města, tvá pobořená země ti teď budou příliš těsné pro množství obyvatel, až odtáhnou ti, kdo tě hubili. [20] Opět ti budou říkat synové tvé bezdětnosti: 'Toto místo je mi těsné! Dej mi prostor, ať mám kde sídlit.' [21] V srdci si řekneš: 'Kdo mi zplodil tyto syny? Byla jsem bez dětí, bez manžela, přestěhovaná a zapuzená. Kdo je vychoval? Zůstala jsem zcela sama, kde se tito vzali?'" [22] Toto praví Panovník Hospodin: "Hle, pokynu rukou pronárodům, k národům vztáhnou svou korouhev; v náručí přinesou tvé syny, tvé dcery budou nesený na ramenou. [23] Králové budou tvými pěstouny a jejich kněžny tvými chůvami. Klanět se ti budou tváří k zemi, budou lízat prach tvých nohou. I poznáš, že já jsem Hospodin, že se nezklamou ti, kdo skládají svou naději ve mne." [24] Lze vzít bohatýru to, co pobral? Může uniknout zajatý lid Spravedlivého? [25] Ale Hospodin praví toto: "I bohatýru je možno vzít zajatce, co pobral ukrutník, může uniknout. Já s tvými odpůrci povedu spor, já spásu dám tvým synům. [26] Tvé utiskovatele nakrmím jejich vlastním masem, jako moštem se opojí vlastní krví. I pozná všechno tvorstvo, že já Hospodin jsem tvůj spasitel a tvůj vykupitel, Přesilný Jákoebův."